

Danmark og EU's militærstrategi

Af Dorte Grenaa

Oktober Forlag

Danmark og EU's militærstrategi

Danmarks og EUs militærstrategi
Dorte Grenaa
© Foreningen Oktober Forlag 2013
Eget tryk
ISBN 9788790609078

Indhold

Danmark i EU's militære opbygning og krige s.7

Oplæg på vegne af Stop Terrorkrigen til Fredsfestival 2013 i Århus
5. oktober 2013

Militariseringen af EU s.26

Indlæg på seminaret '*Modstand mod det nyliberale amokløb*'
7. september 2013 i København

EU og Israel samarbejder om militære droner s.40

KPnetavisen 5. november 2013

Stop Danmarkshistoriens største våbenhandel s.44

Stop Terrorkrigen 26.august 2013

Forord

Stop Terrorkrigen sætter med denne pjece fokus på militariseringen af EU og Danmarks reelt dybe involvering heri på trods af den såkaldte forsvarsundtagelse.

Ikke mindst griber den fat i to centrale spørgsmål for både anti-krigsbevægelsen og EU-modstanden.

Den danske regering har lanceret en ny krigsstrategi betegnet som *"Danmarks samtænkte stabiliseringsindsats i verdens brændpunkter"*

Den er ikke mindst samtænkt i forhold til NATO og EU. Danske regeringer stiller civil og militært personel, kapacitet og økonomi under kontrol af disse imperialistiske organismer.

Det andet spørgsmål handler om EUs militarisering til global supermagtsstatus og tilsvarende militærstrategi – og styrkelsen af EU's højteknologiske rustningsindustri.

Pjecen samler Dorte Grenaa's indlæg fra på konferencer i efteråret 2013 mod EUs farlige nyliberale oprustningspolitik.

Dorte Grenaa er mangeårig antikrigs-aktivist og talsperson for Stop Terrorkrigen. Hun er også medlem af Arbejderpartiet Kommunisterne.

Danmark i EU's militære opbygning og krige

EU har bemyndiget sig selv i "bekæmpelse af terrorismens" navn at udsende sine militære styrker globalt, hvor de mener, det tjener deres økonomiske og politiske interesser.

I den fælles sikkerheds- og forsvarspolitik fremlagt på EU topmødet december 2012 slås det fast, at *"fælles sikkerheds- og forsvarspolitiske missioner og -operationer (FSFP) er et afgørende element i EU's samlede tilgang i kriseregioner såsom det vestlige Balkan, Afrikas Horn, Mellemøsten, Sahel, Afghanistan og Sydkaukasus. FSFP-missioner og -operationer bør gennemføres i tæt samarbejde med andre relevante internationale aktører såsom FN, NATO, OSCE og Den Afrikanske Union."*

På EU-topmødet i december 2013 er EU's fælles sikkerheds- og forsvarspolitik (FSFP) på dagsordenen. Der lægges op til nye store skridt i EU's militære udvikling som en imperialistisk stormagt på den globale arena.

Særlig to spørgsmål er blevet lagt frem, nemlig mere effektive militære operationer og større udnyttelse og udvidelse af den samlede militære kapacitet og krigsindustri under en fælles militær opbygning.

I juli i 2013 udsendte EU-kommissionen et kommunikate med titlen *"Styrkelsen af en mere konkurrencedygtig og effektiv forsvars- og sikkerhedssektor"*. Det indeholder en række konkrete forslag til styrkelse af ikke mindst den europæiske krigsindustri og dens adgang til råstoffer som grundlaget for EU-imperiets krigsmaskine.

12. september 2013 fulgte EU-parlamentet kommissionens kommunikate op med vedtagelsen af *"EU's militære strukturer: den aktuelle situation og fremtidsudsigter"*.

13. september blev den danske S-SF-R-regerings opdaterede nationale udgave af EU's fælles sikkerheds- og forsvarspolitik, nemlig *"Danmarks samtænkte stabiliseringsindsats i verdens brændpunkter"*, fremlagt.

Både EU's præsident, kommissionen, parlamentet og den danske regering beklager samstemmende, at EU endnu ikke fyldt ud er stand til at spille den militære rolle på globalt plan, som EU's samlede økonomiske magt burde afspejle og berettige til.

Voldtager den danske forsvarsundtagelse

Hvordan kan en dansk regering lave en dansk version af EU's fælles militær- og krigspolitik, når vi har den danske forsvarsundtagelse tilbage fra "det nationale forræderi" efter nejjet til Maastricht-traktaten? Det kan de, fordi de spiller med fordækte kort, lyver og siger det modsatte af, hvad de egentlig laver i ly af den nye internationale militærstrategi.

I de seneste årti har FN, EU, NATO, OSCE og Verdensbanken udviklet en "samtænkt stabiliseringsindsats". En krigsstrategi, som også

danske regeringer har benyttet sig flittigt af. Den betyder, at civil, bistands- og humanitær indsats sammenkobles med militære angreb og besættelser og tjener den samlede indsats for at få kontrol over råstoffer, markeder, energi og andre strategiske områder. 'Stabilisering' betyder kontrol og magt med krig såvel som økonomiske, politiske og civile midler.

Den danske regering beklager dybt, at den danske forsvarsudtagelse forhindrer dem i at sende danske kamptropper ind i EU-ledede krige og operationer, og ønsker undtagelsen afskaffet, hvis der nogensinde skulle blive udsigt til, at vi ville stemme ja.

Men med strategien om samtænkt indsats deltager skiftende regeringer i EU's militære opbygning og krige under dække af civil deltagelse eller deltager i samme operation militært i NATO og FN regi.

Der har været bemærkelsesværdigt stille i de danske medier og blandt Folketingets partier om dette. Der synes at herske stor enig om, at befolkningen skal vide så lidt som muligt om den militære udvikling både i EU og i Danmark. Og ikke mindst om skiftende regerings omgåelse af den danske forsvarsudtagelse.

Den danske krigsdeltagelse, militære opbygning og underlæggelse af EU's og NATO's militære opbygning er langt mere omfattende, end de fleste af os går og tror.

Samtænkt stabiliseringsindsats

Med strategien om samtænkt stabiliseringsindsats er der tale om en gigantisk udvidelse af den militære opbygning, der starter som en koordinering mellem de forskellige alliancer, EU og NATO, inden for alliancen selv, som vi har set i EU, inden for de enkelte lande og

inden for de enkelte hærenheder. Og ikke mindst mellem militæret, erhvervslivet, statsmagtens institutioner og udviklingsbistand, nødhjælp og humanitær indsats både internationalt og nationalt.

S-R-SF-regeringens danske version – *"Danmarks samtænkte stabiliseringsindsatser i verdens brændpunkter"* – blev ikke tilfældigt fremlagt af hele fire ministre: udenrigsmister Villy Søvndal (SF), forsvarsminister Nicolai Wammen (S), justitsminister Morten Bødskov (S) og udviklingsminister Christian Friis Bach (R).

F.v. ses forsvarsminister Nicolai Wammen, udenrigsminister Villy Søvndal og udviklingsminister Christian Friis Bach 2013.

I indledningen til dokumentet hedder det bl.a.:

"Stabilisering af skrøbelige stater er en afgørende udfordring i det 21. århundrede. Det afspejles i mange danske indsatser i disse år. Det gælder f.eks. i Somalia, Mali, Syrien og Afghanistan ...

Samtænkte stabiliseringsindsatser, der finder sted i krydsfeltet mellem sikkerhed og udvikling, er en særlig prioritet i den danske udenrigspolitik. Danmark har mange forskellige kapaciteter til rådighed for indsatserne, heriblandt diplomati, udviklingssamarbejde, militær og politibidrag. Samtænkning finder sted på mange forskellige niveauer

– strategisk og operativt.”

Der tales bl.a. om samtænkning konkret med Hjemmeværnet, politiet, Beredskabsstyrelsen og PET, hvorfra såkaldt frivillige civile kan uddannes og udsendes sammen med militærenheder for at understøtte disse før, under og efter et militært angreb og besættelse.

Samtænkningen til civilsamfundet sker desuden med brug og udsendelse af diplomatisk bistand, politisk infiltration, juristbistand (såkaldt *"Rule by law"*), støtte til opbygning af lovgivning, dommerstand, fængselsvæsen osv.

Helt aktuelt har udenrigsminister Villy Søvndal netop afsat 25 millioner yderligere til at politistyrker i de oprørskontrollerede områder i Aleppo i Syrien og opbygning af et nyt retsvæsen, som oprørerne og vesten kan kontrollere.

Ligesom EU-kommissionen og EU-parlamentet sætter den danske regering fokus på det, de kalder kapacitetsopbygning. Dvs. at blive større, stærkere, få flere midler, mandskab, materiel og redskaber. Samt at sikre sig en militær, sikkerheds- og statsopbygning i de områder, som EU, i samarbejde og konkurrence med USA, har udråbt sig til herre over, så de kan varetage EU- og USA-imperialismens interesser.

Denne strategi om lokal kapacitetsopbygning kaldes også for krig pr. stedfortræder.

Nogle af de ting, der tales om i forhold til den danske indsats i fremtiden er at:

- Sikre integreret planlægning, hvor udviklingsbistand, militære bidrag og civile udsendelser (inkl. politi) indgår i de fælles danske landepolitikpapirer og regionale programmer.
- Styrke den fælles træning mellem civile og militære aktører, f.eks. gennem fælles deltagelse i kurser i regi af Udenrigsministeriet, Forsvarsministeriet og Justitsministeriet.
- Styrke forsvarrets evne til at deltage i kapacitetsopbygning internationalt.
- Tilbyde støtte til uddannelse og træning i menneskerettigheder og international humanitær ret i forbindelse med kapacitetsopbygning af sikkerhedsstyrker.

Freds- og Stabiliseringsfonden

Den samtænkte stabiliseringsindsats – eller aggression og krigsindsats, som den burde hedde – finansieres bl.a. gennem forskellige millionfonde som Freds- og Stabiliseringsfonden.

Freds- og Stabiliseringsfonden blev oprettet med Forsvarsforliget 2010-14 og forlænget med Forsvarsforliget 2013-17. Mellem 2010 og 2014 rådede den officielt over 930 mio. kr. Den forventes dog at blive væsentligt styrket i de kommende år.

Alene i udviklingsbistand har regeringen afsat 1,4 mia. kr. til stabilitet og beskyttelse i 2014 samt humanitære midler på 1,5 mia. kr.

Den årlige udviklingsbistand på over 16 mia. kr. er et vigtigt redskab i den styrkede danske prioritering af indsatser i skrøbelige lande.

Embedsmænd i ledelsen

Med forsvarsforliget 2004 blev der påbegyndt en tværministeriel samtænkingsstruktur. I 2010 blev der oprettet en samtænkingsstyregruppe bestående af afdelingschefer fra Udenrigsministeriet, Forsvarsministeriet, Statsministeriet og Justitsministeriet. Styregruppen tager strategiske og operative beslutninger og har bemyndigelse til at forvalte Freds- og Stabiliseringsfondens midler.

I 2009 blev der nedsat et mindre Samtænkingssekretariat, der, som det hedder, *"bistår med koordination af indsatser og samarbejder på tværs af ministerier, arbejder med policy-udvikling vedrørende skrøbelige stater og stabilisering, daglig forvaltning af Freds- og Stabiliseringsfondens indsatser samt styrkelse af civil kapacitet og erfaringsopsamling"*.

Det, som den danske regering kalder for en aktiv udenrigspolitik, består således af dansk samtænkt stabiliseringsindsats, hvor militære krige og operationer samordnes med statens udviklingsbistand og med civile organisationer og erhvervslivet i et gigantisk edderkoppe-spind uden nogen form for demokratisk kontrol eller indsigt. Og helt i modstrid med befolkningens vilje, ønsker og opfattelse af fred, sikkerhed og humanitær indsats.

Regeringen vil frem i EU

Omkring samtænkningen i EU hedder det i regeringens dokument:

"Etableringen af Den Fælles Udenrigstjeneste i 2010 har givet et stærkere udgangspunkt for implementeringen af EU's fælles uden-

rigspolitik i praksis. Men selvom grundlaget er styrket, opleves det fortsat som en udfordring at sikre den gennemslagskraft, som EU – i kraft af sin størrelse – potentielt vil kunne opnå.

Regeringen prioriterer at bidrage til at sikre en mere samlet EU-tilgang på tværs af EU's institutioner og en styrket koordination mellem medlemslandene. Desuden skal EU i sine interne procedurer blive bedre til at koordinere indsatserne i Bruxelles og i felten. Endelig skal der fortsat arbejdes med at styrke det regionale og multilaterale samarbejde på tværs, inkl. mellem EU, FN, NATO og AU, med øje for de forskellige organisationers komparative fordele.

En mulighed er at udbygge EU's 'early warning system' med henblik på bedre at identificere og overvåge lande og områder, hvor der er risici for konflikt. Danmark har også peget på behovet for at udarbejde samlede strategier for EU's tilgang til en given krise eller land med henblik på at skabe et fælles afsæt for EU's mål og instrumenter, sikre en klar arbejdsdeling og samtidig skabe mulighed for hurtige og fleksible løsninger.

Den højeste EU-udenrigsrepræsentant Catherine Ashton er nu i færd med at udarbejde en strategi for samtænkning i organisationen, og medlemsstaterne arbejder samtidig på at øge effektiviteten og samtænkningen af EU's krisestyringsprocedurer. Danmark har været instrumental i denne proces og har bl.a. med en række ligesindede lande spillet ind med konkrete anbefalinger til, hvordan arbejdsgangene kan målrettes til bedre samtænkning."

Freds- og stabiliseringsberedskabet

Regeringens udsendelse af civile eksperter i den samtænkte civil-militære stabiliseringsindsats sker gennem Freds- og stabiliserings-

beredskabet.(FSB) Det blev i 2008 udliciteret fra Udenrigsministeriets Sikkerhedspolitiske kontor til det private konsulent- og rådgivningsfirma NIRAS.

NIRAS operere over det meste af verden og havde i 2012 en omsætning på 1,2 mia.kr.

Beredskabet går tilbage til 1994, hvor der under Nyrup-regeringen blev oprettet Danmarks Internationale Humanitære Beredskab (IHB), der i 2011 skifter det navn til Freds- og Stabiliseringsberedskabet.

Med skiftet slås nødhjælpapuljer og beredskapspuljer sammen, hvilket giver militæret adgang til at samtænkte ressourcer, penge og mandskab i forbindelse med udsendelse i katastrofe og krisesituationer.

Udsendelse af eksperter til humanitære opgaver udgøres primært af beredskabslisterne hos tre store, danske nødhjælpsorganisationer, som også sender eksperter ud med penge fra Freds- og stabiliseringsberedskabets bevillinger - nemlig: Dansk Røde Kors, Dansk Flygtningehjælp og Læger Uden Grænser

Det er Udenrigsministeriet, der står for finansiering og bevillinger i Freds- og Stabiliseringsberedskabet.

Case Story: Regeringen optrapper sin indblanding i Syrien

Den danske regering optrapper nu sin direkte støtte til de såkaldte oprørere i Syrien. Denne gang med yderligere 25 millioner til opbygning af en politistyrke og retsvæsen i de områder omkring Aleppo, der kontrolleres af oppositionen.

Det oplyste udenrigsminister Villy Søvndal (SF) fra Tyrkiet, hvor han blandt andet drøftede regeringens støtte med centrale medlemmer af de syriske oprørsgrupper. Den danske udenrigsminister mødtes med koalitionen "premierminister" Ahmed Tomeh og med politichefen fra Aleppo, general Adib Shallah.

De danske millioner skal bruges til det som kaldes kapacitetsopbygning af oprørernes politistyrke. Dvs. at gøre den større og stærkere. Styrken tæller 1.300 mand og pengene skal bruges til operationelle udgifter, opbygning af politifaciliteter og levering af udstyr til politiet. Desuden skal der i et internationalt samarbejde med USA og andre EU-lande etableres et politiakademi i Aleppo til uddannelse og træning af nye politistyrker.

Samtidig vil den danske regering finansiere støtte til hvad de kalder *"moderate aktører i retssektoren, som arbejder for at promovere en ikke-ekstremistisk retspraksis."*

Finansiering og kontrol over politi- og retsvæsen er en del af EU's og USA's strategi *"Rule by law"* – hersk ved hjælp af loven – som den danske regering har tilsluttet sig.

I forvejen har Danmark bevilliget 95 millioner kroner til at styrke de såkaldte oprørere i Syrien - blandt andet muligheden for at levere basale serviceydelser til befolkningen i de områder, hvor oprørerne har fortrængt regeringsstyrkerne.

Danmark har i 2012 og 2013 afsat i alt 553 millioner kroner til Syrien, heraf 458 millioner kroner til humanitær støtte, oplyser Udenrigsministeriet.

"Samtænkt stabiliseringsindsats" i Syrien

De nyeste initiativer omkring opbygning af politi- og retsvæsen i Aleppo i Syrien er en klar del af den danske regerings og EU's krig og krisestrategi kaldet 'samtænkt stabiliserings indsats'. Det er ikke bare en international koordinering og arbejdsdeling af en samlet indsats, men også en sammenkobling af civil og militær indsats.

Denne politik har givet militæret råderet over mange civile indsatser, som indgår i en samlet militærindsats. De egentlige kampsoldater og bombefly er en del af den indsats, der kan tages i brug. En indsats der er krig med forskellige slags våben.

Udviklingsminister Christian Friis Bach (R) udtaler i denne forbindelse til Berlingske Tidende:

"Den danske støtte til politiet og retsvæsenet er en del af den bredere danske stabiliseringsindsats i de oppositionskontrollerede områder i Syrien, hvor vi også støtter projekter, der skal fremme menneskerettigheder, dialog og opbygning af administrativ og civil kapacitet.

Den danske stabiliseringsindsats supplerer den i forvejen meget store humanitære støtte, som Danmark har leveret til den syriske befolkning"

Udenrigsminister Villy Søvndal (SF) har udnævnt en særlig repræsentant, Ivan Nielsen, der skal varetage kontakten til de syriske oprørere. Han skal desuden, som det hedder, bistå i at koordinere den danske bistandsindsats. Ivan Nielsen har bl.a. været Danmarks øverste civile repræsentant i Helmand-provinsen i Afghanistan.

"Vi har nået et kritisk tidspunkt i konflikten, hvor det er vigtigere end nogen sinde at vise, at verdenssamfundet står bag den moderate syriske opposition", hed det i en kommentar fra Villy Søvndal.

"Oppositionen vil gerne have, at vi hjælper med at skubbe på i den politiske proces, og at vi forsøger at åbne op for den humanitære adgang i de forskellige syriske områder. Det ligger lige til højrebenet for de initiativer, vi har sat i gang", sagde udenrigsministeren efter sit møde med oppositionsmedlemmer i Tyrkiet. Og han tilføjede at det var hans klare opfattelse, at regeringen fremover vil sende endnu flere penge til at styrke de syriske 'oprørere'.

Hvor er EU's militære udvikling i dag?

Både EU-kommissionen og EU-parlamentet har travlt med at understrege, at den fælles militære udvikling ikke er gået hurtigt nok og ikke er kommet langt nok. Ikke mindst beklages det dybt, at EU misse sin første oplagte chance for at bruge sine udrykningsstyrker i forhold til situationen i Mali i Afrika og Syrien.

EU-topmødet skal rette op på dette og behandle, hvordan EU sikrer sig større effektivitet af sine militære missioner og operationer, samt udbygning af den militære kapacitet fremover, som det hedder fra kommissionen.

Fælles militær overkommando

Det handler bl.a. om yderligere at få centraliseret kommandostrukturen og ledelsen af EU's indsatsstyrker (Battlegroups, oprettet i 2007). Ved traktatfæstelsen af disse i Lissabon-traktaten var man af hensyn til nationale og historiske interesser nødt til at tildele ledelsen af hver enkelt udrykningsbataljon til forskellige lande på skift som

garant for national indflydelse.

Der ligger i EU-parlamentets resolution et forslag om, at der nu i stedet oprettes et permanent operativt hovedkvarter og kommandocentral. Det skal ligge under den fælles europæiske udenrigstjeneste og ud over udrykningsstyrker også varetage at kombinere EU's civile og militære indsats i deres interesseområder.

Desuden skal det planlægge den videre militære samkøring af de forskellige nationale hærenheder, materiel, krigsindustri og sikring af råstoffer og energi til en samlet effektiv operativ krigsmaskine.

Et andet forslag fra EU-parlamentets resolution går ud på, at man skal bevæge sig fra kun at tale om opbygningen af udrykningsstyrker på de besluttede 60.000 kampklare soldater (som man endnu ikke er nået op på) til bredt at satse på den militære opbygning, som EU kalder 'permanente indsatsstyrker' – altså en stående hær.

I alt stiller EU-parlamentets resolution – *"EU's militære strukturer: den aktuelle situation og fremtidsudsigter"* – hele 58 konkrete forslag til at styrke EU's militære opbygning og formåen. Kun én dansk EU-parlamentariker, nemlig fra Folkebevægelsen mod EU, stemte nej til hele resolutionen.

Udvidet militær kapacitet – industri og råstoffer

En anden vigtig side af spørgsmålet om udvidet militær kapacitet på det kommende topmøde er de nye tiltag til at strømline og centralisere krigsindustrien, adgang til råstoffer og energi, så EU kan være uafhængig af nogen tredje part.

NATO's generalsekretær og krigsforbryder Fogh Rasmussen understreger forud for topmødet vigtigheden af at støtte EU-kommissionens planer for at udvikle en stærk europæisk krigsindustri.

EU's medlemslande bruger tilsammen mere på militær end Kina, Rusland og Japan lagt sammen ifølge tal fra det svenske Fredsforskningsinstitut SIPRI.

EU's medlemslande har mellem sig 1,6 millioner soldater og bruger årligt 194 milliarder euro på militær – men den styrke hæmmes i sin udfoldelse af overlappende kapacitet og de nationale forbrug, ifølge EU-kommissionen og parlamentet.

75 % af militærudgifterne bruges i dag i nationale militærbudgetter. Og det vil EU have ændret til fordel for de fælles militærudgifter i Unionen.

Da EU's præsident Barroso lancerede EU-kommissionens dokument *"Styrkelsen af en mere konkurrencedygtig og effektiv forsvars- og sikkerhedssektor"* i juli i år, gav han tre hovedargumenter i sin pressemeddelelse:

- Det er afgørende nødvendigt at styrke EU's udenrigspolitik og EU's rolle i verden.

- Pga. den økonomiske situation har intet land råd til alene at opbygge en stærk militær kapacitet. Det må samordnes og opbygges fælles som en militær enhed.
- Sikkerheds- og krigsindustrien er en vigtig industri, der skaber knap en million job i Europa, med en omsætning på 96 milliarder euro i 2012 og en eksport på 23 milliarder euro i 2011. Den må sikre uafhængig adgang til råstoffer, energi, arbejdskraft og markeder.

Krigsindustrien skal omorganiseres og gøres endnu mere konkurrencedygtig på det stigende eksportmarked. Landene skal ikke producere det samme materiel eller materiel med forskellige standarder, der ikke passer til resten af EU's militære apparat.

Der skal produceres til Unionens krigsmaskine med en specialiseret arbejdsdeling.

Der skal gøres øget brug af fælles civil og militær forskning og innovation, nye tiltag på sammenkoblingen mellem civil og militær produktion og forstærkelse af det indre marked på dette felt.

Desuden vil kommissionen forstærke sine politikker for at sikre sig de nødvendige råstoffer og adgang til energi til sin krigsmaskine.

Det er værd at huske på, at militærindustrien ikke kun er våbenproduktion og de militære værn, de militære efterretningstjenester, propagandaafdelinger og politiet (og deres efterretningstjenester).

Det er også private sikkerhedsfirmaer og deres lejesoldater. Der deltog f.eks. flere civilt ansatte amerikanske lejesoldater end uniformerede, kontraktansatte soldater i krigene i Irak og i Afghanistan.

EU's militære sikkerheds- og krigsindustri er en af Unionens hurtigst

voksende industrier og indgår som et vigtigt led i 2020-vækstplanen.

Oprustning betales med nedskærings- og krisepolitik

I Lissabon-traktaten slås det fast, at "*medlemsstaterne forpligter sig til gradvis at forbedre deres militære kapacitet*". Der er dermed tale om en klar oprustningsforpligtelse. Det har skabt en militarisering af økonomien, der i høj grad har forværret og uddybet den økonomiske krise.

Trojkaens og EU's eneste svar har været at stramme den nyliberalistiske nedskæringspolitik, med katastrofale omkostninger for folkene i EU-landene. Og til stor skade for at kunne udvikle de sociale, sundhedsmæssige, uddannelsesmæssige og kulturelle forhold i EU.

Kamp om EU-undtagelserne, Danmark UD af EU og stop for dansk krigsdeltagelse

Både EU-modstanden og antikrigs-/fredsbevægelsen har en klar interesse i, at det danske forsvarsforbehold ikke bliver afskaffet. Selvom skiftende danske regeringer omgår det, så vil alt andet være en blankocheck til krigsliderlige regeringer, der ikke vil tøve med at stille danske tropper under EU-imperiets tjeneste og under dets kommando, på samme måde som skiftende danske regeringer stiller op for USA's og NATO's krige.

Den danske forsvarsundtagelse er et vigtigt udtryk for befolkningens dybe EU-modstand og modstand et fælles EU-imperium.

Folkebevægelsen mod EU og antikrigs-/fredsbevægelsen har brug for hver en EU-modstander og hver en krigsmodstander og fredsaktivist i mobiliseringen op til kommende folkeafstemninger og i kampen mod EU og krig.

Både EU-modstanden og antikrigs-/fredsbevægelsen herhjemme har mange – og også fælles – erfaringer at trække på, når det gælder udviklingen af brede, store bevægelser og den folkelige modstand. De har for det meste levet og udviklet sig side om side. I dag i 2013 kan EU- og antikrigskampen ikke adskilles eller ses isoleret fra hinanden. Og heller ikke fra den tredje store gren af massive folkelige bevægelser – kampen mod den nyliberale nedskærings- og krisepolitik.

Det handler om at udvikle samarbejdet konkret og handle sammen. Og om at rejse fælles krav og give plads til disse. Det er denne Fredsfestival et meget konkret eksempel på.

En fælles erfaring er, at vi bliver ikke flere eller bredere ved at have uld i mund. Jo klarere vi rejser kravet om og retningen for, at Danmark skal ud af EU, og stop for al dansk krigsdeltagelse, jo mere kan vi rykke.

Vi har også en anden fælles erfaring, som I sikkert har bemærket: Både EU og krigsspørgsmålet er uendeligt fraværende i den offentlige debat. F.eks. omkring den nye finanslov, der er en direkte afskrivning og diktat fra EU, og som poster penge til dansk krigsdeltagelse og deres mange samtænkte fonde og indsatser.

Det går kun én vej: Der skæres ned og ned på velfærden og op for unionsstaten, militariseringen og krigene. De tre store komponenter i EU's grundlov må modsvares af store, koordinerede og samtænkte folkelige bevægelser – af en samlet front mod monopolernes EU, det nyliberale amokløb og krigsgalskaben.

Dansk deltagelse i EU-missioner

EU's internationale missioner er en del af EU's Fælles Sikkerheds- og Forsvarspolitik, som blev lanceret i 1999 og traktatfæstet med EU's grundlov, Lissabon-traktaten, der trådte i kraft den 1. december 2009.

Den Fælles Sikkerheds- og Forsvarspolitik giver EU adgang til at lede civile og militære missioner rundt omkring i verden og med kort varsel udsende en udrykningsstyrke til et kriseområde.

Siden 1999 har EU ledet 24 internationale operationer og krige, hvoraf 16 har været civile og otte militære. Der er i dag 14 aktive missioner inden for bl.a. retsvæsenet, civil administration, politimæssige opgaver og beskyttelse.

Danmark er en væsentlige bidragsyder til EU's civile missioner og bidrager for øjeblikket direkte med personel til følgende missioner:

- EU's retssektormission i Kosovo (EULEX Kosovo)
- EU's monitoreringsmission i Georgien (EUMM Georgien)
- EU's politimission i Afghanistan (EUPOL Afghanistan)
- EU's politimission i de besatte palæstinensiske områder (EUPOL COPPS)
- EU's flysikkerhedsmission i Sydsudan (EUAVSEC Sydsudan)
- EU's regionale træningsmission for maritim kapacitet på Afrikas Horn (EUCAP Nestor Afrikas Horn)
- EU's træningsmission for terrorisme og kriminalitetsbekæmpelse i Niger og Sahel-regionen (EUCAP SAHEL Niger)
- EU's kommende grænsemission i Libyen
- Herudover sender Danmark monitorer til TIPH-missionen i Hebron

Kilde: Udenrigsministeriet

"Afrikanske løsninger på afrikanske problemer"

Citater fra "Danmarks samtænkte stabiliseringsindsatser i verdens brændpunkter" om indsatsen i Afrika:

"Siden 2007 har de østafrikanske lande med blandt andet Danmarks støtte udviklet EASF (Eastern African Standby Force), hvis formål er at bidrage til konfliktforebyggelse og konfliktløsning – først og fremmest i regionen. Samarbejdet i EASF består af træning og uddannelse af militært personel såvel som civile og politistyrker, fælles øvelser og en fast mødestruktur for det militære lederskab og forsvarsministrene i regionen. Konkret er ambitionen at opstille en østafrikansk reaktionsstyrke i 2015 på ca. 5.000 mand, der foruden robuste militære styrker omfatter en politikomponent såvel som civile eksperter med henblik på håndtering af konflikters afledte konsekvenser. Ud over de synlige resultater bidrager EASF til at skabe netværk og tillid på tværs af de østafrikanske landes sikkerhedsstrukturer. EASF har skabt en grundlæggende samarbejdsstruktur og -kultur landene imellem, som har gjort det muligt, at afrikanske styrker i dag håndterer sikkerheden i Somalia – og i fremtiden vil være rustet til andre potentielle konflikter."

"Desuden bidrog regeringen i marts 2013 (efter sit militære bidrag til den franske angreb og besættelse) gennem Freds- og Stabiliseringsfonden til den afrikansk-ledede støttemission i Mali (AFISMA). AFISMA har bl.a. til formål at bidrage til kapacitetsopbygning af de maliske sikkerhedsstyrker og støtte de maliske myndigheders indsats for at genvinde kontrollen med områderne i det nordlige Mali. Bidrag til Mali og regionen er desuden samtænkt med Danmarks øvrige engagement i regionen. Bl.a. kan nævnes Danmarks langvarige bistandsengagement i Mali, Niger og Burkina Faso, freds- og stabiliseringsindsatserne i Niger og Libyen, herunder danske bidrag til EU's krisestyringsmissioner, samt dansk civil og militær støtte til opbygning af afrikansk sikkerhedsarkitektur gennem AU og ECOWAS."

Militariseringen af EU

Den globale og historiske ramme

EU's udvikling som et imperium, en imperialistisk supermagt foregår i et skiftende, komplekst globalt samarbejde og konkurrence med de øvrige imperialistiske magter, ikke mindst USA.

For bedre at forstå denne vil jeg starte med nogle få hovedtræk - historisk og i de seneste årtiers udvikling.

Historisk var de europæiske lande verdens største kolonimagter. En æra der blev afsluttet med 2. verdenskrigs nederlag for europæisk imperialisme og kapital. Herefter måtte de slå sig sammen for at genvinde tidligere magt, hvilket blev levendegjort i opbygningen af den europæiske union.

Da jeg gik i skole, havde vi så gamle atlas, at de afrikanske lande havde farver efter hvilken europæisk kolonimagt, de havde tilhørt. Lægger man det atlas over et kort i dag, fremgår det tydeligt, at EU er i gang med at generobre de gamle afrikanske kolonier fra vest til østafrika med både økonomisk, politisk og militær magt.

Det samme gælder for de gamle tyske koloniområder mod øst, der nu er indlemmet i det nye EU.

To begivenheder tegner udviklingen i nyere tid. Østblokkens og den revisionistiske supermagt Sovjets fald og med det USA's nye verdensorden. I hvilken den 11. september 2001 blev starten på rækken af de terrorkrige, vi forsat ser i dag.

Krigen mod terror og konsekvenserne af den samtidige økonomiske verdenskrise har betydet voksende modstand fra arbejdskampe, demonstrationer, en stærk international antikrigsbevægelse, folkelige bevægelser af mange slags, til social uro, væbnede kampe og oprør fra befolkningerne på forskellige kontinenter.

Det arabiske forår satte revolutionen på dagsorden igen. Mange forskellige kræfter kæmper om udfaldet og vi ved ikke, hvor det ender endnu. Vi står midt i det og må kaste vores kræfter ind på folkenes og fredens side.

Nobelprismodtagere i krig mod Syrien

De to sidste modtagere af Nobels fredspris er USA's præsident Obama og Den Europæiske Union EU.

Begge er dybt involveret i at føre krige på stort set alle verdens kontinenter. Lige nu er de ved at planlægge et militært angreb på Syrien, som det næste led i række af lande i Mellemøsten.

Det er en krig der drejer sig om kontrollen i Mellemøsten, om olie, om inddæmningen af Rusland og Kina. Og om at komme et skridt nærmere til krig for at vælte det iranske styre, der står i vejen for dette.

USA er villig til at tilsidesætte al international lov for at føre sin krig. Og vi har den dansk – såkaldt rød regering – der er villig til at følge dem hele vejen.

Det jeg skal sige noget om er en flig af denne udvikling – EU's militarisering. Men det er en del, der er fuldstændig fraværende i danske debat. Med den danske forsvarsundtagelse lader regeringen som om den militære udvikling ikke eksisterer.

Den er nødvendig at kende – for at styrke kampen mod dansk krigsdeltagelse og terrorkrigene, styrke kampen for at komme ud af EU og

bevare de danske undtagelser indtil da, og for at styrke kampen mod EU's nyliberalistiske kriseoffensiv.

Over en bro af stjålne goder står EU soldater vagt

EU's grundlov: nyliberalisme, oprustning og krig

EU har indskrevet 3 grundpiller i sin grundlov.

Nyliberalisme som eneste tænkelige politik og økonomiske fundament.

Opbygningen af en fælles centraliseret **statsmagt**.

Og det forpligtende **militære** samarbejde som *"fælles forsvar af sine vitale interesser"* som sin fælles udenrigspolitik.

Og hvad er EU monopolernes vitale interesser? Det er deres "ret" til kontrol og udplyndring af råstoffer, rigdomme og markeder i konkur-

rence og samarbejde med øvrige økonomiske supermagter, særligt USA imperialismen.

Det betyder udviklingen af en europahær og en europæisk våbenindustri som sluger mængder af penge, kundskab og rigdom på bekostning af uddannelse, social og sundhedsvelfærd.

En militarisering af økonomien, der er med at uddybe krisen og som betales af landenes befolkninger med store og katastrofale sociale konsekvenser. EUs krisepolitik skaber millioner af fattige i generationer fremover i EU.

EU's grundlov er en traktat for: krig som videreførelse af monopolerens økonomiske politik blot med andre midler.

Den militære arm har hele tiden ligget som en del af opbygningen af den nye superstat EU til en imperialistisk supermagt. Den har udviklet sig – i dyb modstrid med befolkningers ønske og vilje, og derfor aldrig som en del af en åben demokratisk debat.

Den er derimod opbygget med arrogant magtmisbrug, fortællinger, løgne og propaganda om det modsatte fra skiftende danske regeringer og folketing.

Den nye verdensorden, Maastricht og Skt. Hans Torv

Vi vandt et NEJ til Maastricht-traktaten 2. juni 1992. Men EU og den danske regering krævede omafstemning. "Det nationale forræderi" blev indgået af størstedelen af folketingets partier. Målet var at beholde Danmark inde i EU og på unionssporet og samtidig eliminere den modstand mod den fortsatte unionsproces, som det danske nej repræsenterede.

Det blev til de 4 undtagelser - overfor ØMU, militært samarbejde, retsligt samarbejde og statsborgerskab.

Og det var et nationalt forræderi der fik en blodig start med 18.maj 1993, hvor politiet åbnede ild og skød på EU-modstandere på Skt. Hans Torv i København.

Gennem de efterfølgende traktater fra Maastricht traktaten i 1993, Amsterdam traktaten 1999, Nicetraktaten 2003 til Lissabon-traktaten 2009 ses en hurtig traktatfæstelse af opbygningen af Europahæren og dens ledelse.

Den militære overkommando går fra at skulle tages med ”*enstemmighed i alle tilfælde*” i Maastricht-traktaten til kun at gælde beslutninger om udenrigspolitiske og militære strategier og overordnede retningslinjer i Amsterdam-traktaten.

Fra da af kunne den konkrete udmøntning: hvad der konkret skal ske? Hvornår? Hvordan? vedtages med *flertalsafgørelser*.

Alle lande er dog bundet af en fælles beslutning om militære aktioner. Er et land uenig slår traktaten fast at ”Under *udvisning af gensidig solidaritet afholder den pågældende medlemsstat sig fra enhver handling, som vil kunne komme i konflikt med eller hindre en handling fra Unionens side.* (Amsterdam-traktaten, art. 23, stk. 1).

I Nicetraktaten indføres den militære opbygning i 2 hastigheder, så især Tyskland og Frankrig kunne køre hurtigere.

I Lissabontraktaten traktatfæstes dette med Militært Strukturelt Samarbejde (MSS). Der giver lande mulighed at etablere permanente, strukturerede operationer indenfor unionens rammer”. Med det kan en gruppe lande beslutte at slå deres militære styrker samme og handle udenom resten af EU.

Hvis Tyskland, Frankrig, Østrig og Ungarn f. eks kombinerer deres hære via struktureret samarbejde, kan man foretage en ”*mere krævende mission*”, f.eks. erobringen af Syrien og Iran. Og klare den erobring uden henvisning til andre EU stater, der ikke er medlem af

en hær etableret gennem strukturelt samarbejde.

Danmark kan p.g.a. vores forsvarsforbehold ikke være med i MSS.

Lissabon – superstat, oprustningspligt og battlegroups mod folkenes kamp i og udenfor EU

Ved folkeafstemninger i 2005 afviste de franske og hollandske vælgere forfatningstraktaten – EU's grundlov. 2 år senere i 2007 fremlagde EU's magtelite samme forfatning i en mere spiselig indpakning. Indholdet i Lissabon-traktaten er det samme som i Unionsforfatningen med undtagelse af den formelle brug af ordet forfatning og andre statsbeskrivelser og symboler.

Lissabon-traktaten betyder: En union med egne udrykningsstyrker, der kan rykke ud i hele verden – også uden FN-mandat, en EU-udenrigsminister og en EU-præsident og et udenrigsministerium – kaldet "tjenesten" til at samle alle trådene. En "tjeneste" der er præcis så skummel som den lyder.

Pga. den danske forsvarsundtagelse er Danmark ikke formelt med, men det hindrer ikke dansk krigsdeltagelse og oprustning under andre hatte.

Væksten i udrykningsgrupperne

Tilbage i 1992 måtte EU for at kunne operere militært bruge WEU-styrker (Vestunionen), der kunne indsættes i *humanitære opgaver, naturkatastrofer og redningsopgaver, fredsbevarende opgaver og kampstyrkers opgaver i forbindelse med krisestyring, herunder fredsskabelse*. De såkaldte Peterberg-opgaver.

I 1998 traktatfæstes det i Amsterdamtraktaten. Og til sidst overføres Petersberg-opgaverne til EUs egne kamp- og udrykningsgrupper med Lissabontraktaten.

Petersberg opgaverne definerer de opgaver, der er tildelt EU bataljonerne eller den hær eller hæere, der nu kan oprettes via struktureret samarbejde.

Efter EU s Sikkerhedsstrategi fra 2003 bliver de udvidet til *'fælles afvæbnings operationer, militær rådgivning og assistance opgaver samt, konfliktforebyggende og fredsbevarende opgaver og kampstyrkers opgaver i forbindelse med krisestyring m herunder fredsskabelse og postkonfliktstabiliseringsoperationer.'*

Det sidste vil sige retten til at holde et andet besat efter krigsafslutning.

Desuden *"Alle de opgaver kan bidrage til kampen mod terrorisme, inklusiv støtte tredjelande i at bekæmpe af terrorisme i deres territorier"*.

EU institutionen Den Internationale Sikkerheds Informationstjeneste (ISIS) erklærer i sin 23. juli 2004 i den Europæiske Sikkerheds Oversigt, at fælles afvæbningsoperationer kan inkludere alt lige fra sørge for personel sikkerhed til FN inspektører ril fuld skala invasioner á la Irak.

Der har eksisteret kampgrupper ("battlegroups") siden 2007 i EU, men det nye med Lissabon-traktaten er, at de bliver traktatmæssigt reguleret.

Der var i starten enighed om 13 bataljoner skulle etableres med 1.500 kampsoldater i hver. For at sikre backup skal der være 7 til 9 soldater for hver kampsoldat, så hver bataljon var faktisk en militær styrke på mindst 12.000 soldater.

Antallet bataljoner er siden øget til 23 og deres størrelse til godt 3.000. De er parat til at blive sendt ud hvor som helst med 5 dages varsel. Beslutningen træffes af EU's ministerråd. Alle bataljoner, som sendes til en krigszone har autoritet og finansielle midler til at blive i kampzonen i op til 120 dage.

Lige nu bygges store fælles træningslejre i bl.a. Tyskland for kamp i byområder og fattigkvarterer. Da EU hæren også skal kunne bruges mod landenes egne befolkninger ifølge den gensidige solidaritets-klasul.

Udrykningsstyrkerne skal være 'den minimums militære, troværdige, hurtige, indsatsparate, sammenhængende pakke af styrker, der er i stand til at handle på egen hånd eller som indledende fase for større operationer.

Hver bataljon består mindst af: Styrkens hovedkvarterer, kommandør og stab, Mekaniserede infanteribataljoner, Bataljonens kommandør med stab, Tre mekaniserede infanterikompanier, Logistisk kompagni, Ild støttekompagni (let artilleri/morterer), Luftforsvars gruppe, Re-kognosceringskompagni, Efterretningsgruppe, Helikopter Støtteenhed, Medicinsk tjenestegruppe, Militærpolitigruppe.

Bataljonerne er fordoblet i størrelse siden de oprindelige 1.500 mand, og det forventes, at EU fortsætter med at øge størrelsen.

Som Jaap de HoopScheffer, tidligere NATO-generalsekretær, har udtalt:

"EU's bataljoner kan anvendes til at gå i krig. Hvorfor skaber EU bataljonerne? Det er ikke lige for at hjælpe med genopbygning af et land. Bataljonerne er der ikke lavet til at bygge skoler. Vi skal ikke tro på, at EU går ind for blød magt og NATO for hård magt".

Irsk soldat under engelsk kommando i the European Union Training Mission (EUTM) træner tropper i Mali maj 2013

Nye krige pr. stedfortræder

Et nyt element i EU's fælles krigspolitik en udvikling ser vi i Afrika, hvor EU som selvstændig part går ind, uddanner og køber afrikanske soldater i at føre krig på EU's vegne.

Det kaldes sikkerdoktrin doktrin" om krig pr. stedfortræder". Den er klarest udtrykt af US Airforce i Strategic Studies 2010 "Vi øn-

sker ikke at sende vore egne drenge ind og blive massakreret. Vi ønsker afrikanere selv skal rykke ind”.

Sikkerhedsdoktrinen betyder, at USA/EU sikrer lokale tropper økonomisk og sikre militær ekspertise, samt træning og uddannelse af soldater og betaler løn, medicin, indkvartering, køretøjer og kommunikationsudstyr. Mod at de afrikanske ”lejetropper” fører EU's krige. Det er f.eks. tilfældet med det franske militære angreb i Mali, der nu er overtaget af EU.

Og hvad gør den danske regering? De danske tropper er trukket ud af Afghanistan og nu diskuteres der hvor de nu skal sendes ud i nye ”støtte og træningsfunktioner” og hvordan de kan komme til at ”bruge deres kompetencer”. Visse socialdemokratiske folketingsmedlemmer tillader sig endda at kalde det ”udvise international solidaritet”.

Den danske EU-regering og deres politiske eksperter stiller det op på følgende absurde måde. EU har ansvaret for Afrikas sikkerhed!!!!!!!!!!!!

Hvis ikke den danske forsvarsundtagelse i EU ophæves ”vil Danmark blive tilskuere til håndtering af den sikkerhedspolitiske fremtid i Afrika” og ”Danmark vil køre på frihjul og lade de andre lande betale for de afrikanske soldater, der skal sørge for vores”. Det er som om vi har hørt det før.

Det Europæiske Forsvarsagentur og den største danske våbenhandel

Det Europæiske Forsvarsagentur blev dannet i 2004 med formål at styrke EU's militære industri- og teknologi krigsproduktion. I Lissabon-traktatens slås det fast, at ”medlemsstaterne forpligter sig til gradvis at forbedre deres militære kapacitet”. Der er dermed tale om en klar oprustningsforpligtelse.

Det ligger helt i tråd med den største våbenhandel i Danmark nogensinde som SRSF -regeringen vil nu have det gennemført som en del

af de nugældende forsvarsforlig. Næmlig indkøbet af nye kampfly til mere end 30 milliarder kr. der skal være på plads inden 30. juni 2015.

EU's Forsvarsagentur skal desuden *"støtte forskningen i forsvarsteknologi samt koordinere og planlægge fælles forskningsaktiviteter og undersøgelser af tekniske løsninger, der imødekommer de fremtidige operationelle behov"*.

I Lissabon-traktaten får EU for første gang et selvstændigt EU-militærbudget, som EU-parlamentet ikke har kontrol over. EU-parlamentet har dog for en sikkerheds skyld vedtaget, at krisenedskæringerne ikke skal gælde militærudgifter.

EUs våbenindustri og militær industri

Begrebet 'det militærindustrielle kompleks' dækker over det tætte samarbejde mellem politikere, militæret og industrien – her specielt våbenindustrien. Et samarbejde der som oftest søges skjult. Det operer med militærudgifter, oprustning, våbenproduktion, våbenhandel, våbeneksport, borgerkrige og krige.

Formålet med dette samarbejde er først og fremmest profitmaksimering.

Militærindustrien er ikke bare de militære værn, de militære efterretningstjenester, propagandaafdelinger, og politiet (og deres efterretningstjenester). Det er private sikkerhedsfirmaer og deres lejesoldater. Der deltog f.eks. flere civilt ansatte amerikanske lejesoldater end uniformeret kontraktansatte soldater i krigen i Irak og i Afghanistan.

EU og USA fælles militær industri – og Mærsk

USA har den største (private) våbenindustri og den største omsætning på globalt plan. Samtidig indgår de største EUs militære og rum-

farts producenter i komplekse net af partnerskaber, licensaftaler, joint ventures og andre former for samarbejde. Europæiske virksomheder investerer i den amerikanske våbenindustri.

Således finansieres udviklingen af det amerikanske Joint Strike Fighter i fællesskab med USA, og bl.a. Danmark. (hvilket er en milliard forretning for Mærsk og bl.a. Terma)

Danske A. P. Møller Mærskes datterselskaber i USA med deres mange kontrakter med den amerikanske marine er et slående eksempel på, hvordan der kan hentes store krigsprofitter hjem gennem det tætte samarbejde mellem krigsindustrien og de politiske krigsforbrydere i henholdsvis den danske og amerikanske regering. Med en anslået markedsværdi i 2008 på mellem 26 og 36 mia. euro vokser EU's sikkerhedsindustri hurtigt. EU-landenes virksomheder eksporterer konventionelle våben, dobbeltanvendelsesteknologi og undertrykkelsesudstyr til andre EU-lande og til eksport til stater uden for EU, specielt til lande i Afrika, Asien, Mellemøsten – ikke mindst Saudi-Arabien og Israel og Sydamerika.

I 2011 er den tyske våbenindustri steget med 50 % i forhold til forrige år. Tyskland ligger på tredjepladsen blandt verdens våbeneksportører.

Krisepolitik betaler græsk oprustning

I lande som Grækenland har vi set, hvordan EU's magtelite under dække af krisen og EU's budgetpolitik har kunnet fjerne landets regering, indsætte deres egne folk og diktere en nedskærings- og krisepolitik med katastrofale konsekvenser for befolkningen.

Det har de gjort ikke mindst for at redde profitterne i EU's krigsindustri. Oprustningen i Grækenland var så voldsom, at det var verdens fjerdestørste våbenimportør.

Med krisen kom våbenindustrien ikke mindst i Tyskland og Frankrig i

klemme, men blev reddet af EU's lånepakker til Grækenland, så de indkøbte ubåde, missiler, kampvogne og anden isenkram kunne blive betalt.

EU og NATO

Her meget kort om forholdet mellem EU og NATO, hvor mange lande er medlem af begge.

Samtidig med at EU udvikler sin militære magt for at forsvare sine supermagts interesser foregår det også i et samarbejde mellem EU og NATO politisk som militært.

USA har brug for stærke krigsallierede fra de europæiske lande både i NATO og EU regi, der begge har givet sit militær ret til at operere overalt i verden. EU's oprustning og militære opbygning har været med til at styrke NATO.

EU's udrykningskampgrupper er dybt integreret med NATOs indsatsstyrker. De kan både hurtigt skifte hat og indgå i fælles operationer. De afholder fælles øvelser, sidder i hinandens generalstabe.

Formelt har udenrigsministrene i alle EU og NATO landene haft regulære møder adskillige gange om året siden 2006.

Danmarks omgåelse af forsvarsforbeholdet

Ikke mindst på grund af det tætte militære samarbejde mellem EU og NATO tropper har den danske magtelite kunne deltage i den militære oprustning og krigsførelse. Det har været muligt for de skiftende danske EU-regeringer at bidrage væsentligt med tropper, udstyr og andet, uden egentlig konkret og formel deltagelse i EU's kampstyrker og batajllioner.

Et eksempel på dette er EU's antipirat-mission i Somalia i Afrika. Danmark bidrager ikke til EU's flådestyrke, men deltager i stedet i NATOs operation Ocean Shield i Somalia. Danmark har flere gange brugt elitesoldater til natlige overfald på fiskerbåde, der var på det forkerte sted på det forkerte tidspunkt

Piratjagten er en koordineret EU-NATO-aktion, hvor USA ikke spiller den mest dominerende rolle. Og den tegner til at føre unionslandenes militær ind på afrikansk jord i en uerklæret krig på somalisk territorium.

I marts 2012 gav EU's forsvarsministre mandat til EU-styrker til at bombe mål på somalisk landjord fra havet eller luften i kampen mod somaliske pirater. Mandatet gælder ikke for danske styrker på grund af Danmarks EU-undtagelse på det militære område.

Kamp om EU – undtagelserne og nyt ”nationalt kompromis”

Lige siden 1993 har skiftende regeringer arbejdet for at likvidere de danske undtagelser. Både Venstre og den socialdemokratiske EU-minister Nick Hækkerup har foreslået en folkeafstemning om rets- og forsvars-undtagelserne ”*når tiden er til et ja*”.

Selvom skiftende danske regeringer gør, hvad de kan for at omgå den danske forsvarsundtagelse, er det indlysende vigtigt at både EU modstanden og krigsmodstanden må slås for at bevare også denne undtagelse. Alt andet vil være en blanco check til de danske krigsliedrige regeringer, der ikke vil tøve med at stille danske tropper under EU imperiets tjeneste og kommando.

EU- og antikrigs-kampen er 2 sider af samme sag og kan ikke adskilles. Det samme gælder for kampen mod de nyliberalistiske finanslove og nedskæringer, der ikke kan føres troværdigt uden at indeholde kampen mod EU og mod krig.

EU og Israel samarbejder om militære droner

En ny sikkerhedsstrategi, der skal godkendes på EU-topmødet i december, foreslår brug af militære droner ved EU's ydre grænser. EU og israelsk krigsindustri har længe været i gang med at udvikle droner, der både kan bruges civilt og militært. EU kommissionen vil ændre regler om flysikkerhed, så de kan operere i hele EU's luftrum

EU skal fremover bruge militære droner til at bevogte EU's ydre grænser. Sådan lyder det i forslaget til EU's ny sikkerhedsstrategi, som EU's udenrigs- og sikkerhedsminister Catherine Ashton fremlagde i forbindelse med EU-regeringschefernes møde i forrige uge.

Derfor ligger der forslag om, at EU udvikler et program for næste generation af de såkaldte Medium Altitude Long Endurance (MALE) drones, skriver netportalen euobserver.

EU-udenrigsministerens forslag til sikkerhedsstrategi skal behandles på EU-topmødet den 19. december i år. Det sker som en del af en række omfattende beslutninger om EU's militære udvikling og sam-tænkte kapacitetsopbygning.

Frontex

EU's berygtede og magtfulde grænseagentur Frontex har i mere end fem år betalt og hjulpet firmaer i den private militærindustri med at fremme droner til grænsekontrol ved at arrangere demonstrationer og testflyvninger, hvor firmaerne har promoveret deres droner for centrale beslutningstagere i EU.

Så sent som i marts måned i år forsikrede EU's kommissær med ansvar for grænsekontrol Cecilia Malmström, at der absolut ingen beslutning truffet om at anvende droner til grænsekontrol i EU.

De store EU-krigsindustrier er i gang

I juni måned underskrev nogle af de europæiske krigsindustrier - det franske Dassault, fransk-tyske EADS and det italienske Finmeccanica - en fælles erklæring om opstart af deres eget europæiske drone MALE program.

Krigsindustrien ønsker droner, der kan bruges til både militære og civile operationer – så både produktion og brug bliver et led i sam-tænkt indsats.

EU i samarbejde med israelsk våbenindustri

Allerede i januar år gik et storstillet EU drone-udviklingsprojekt i gang efter tre års forberedelse. Det er et samarbejde mellem EU- krigs-koncerner og den israelske globale krigsgigant *Israel Aerospace Industries*.

Projektet til 4,8 millioner euro kaldes Aeroceptor. EU kommissionen har skudt EU midler for 3,5 millioner euro i projektet.

EU kommissionen udtaler, at det er fuldt lovligt at lade Israel deltage i EU-finansierede militærindustriprojekter. Men den har ikke ønsket at oplyse om, *hvorfor* Israel deltager.

Droner mod 'kriminelle' - f.eks. flygtninge

Som så ofte når det gælder neoliberal EU-udvikling skal de nye droner sælges som et højteknologisk værktøj til at standse kriminalitet og 'illegale flygtninge'.

De nye droner skal kunne stoppe kriminelle i biler og både, der bevæger sig i høj fart, på en "*ikke dødelig måde*".

Aeroceptor har dog ikke kunnet oplyse euobserver, hvordan det kan lade sig gøre at stoppe en båd fra en drone i luften uden at tilintetgøre den.

Samtænkt droneindustri

I øjeblikket arbejder kommissionen på at sammenfatte diskussioner om udvikling af droner fra fem møder afholdt mellem 2011-2012, hvor bl.a. EU's indenrigs- og forsvarsministre og internationale militærororganisationer som NATO deltog.

Ifølge denne rapport er mere end 400 forskellige dronesystemer ved at blive udviklet i 19 medlemslande.

Et forslag herfra er at udvikle en samtænkt "hybrid" civil og militær drone, der kan bruges til begge dele. Hvilket netop er grundideen bag EU's MALE droneprogram, som EU topmødet i december skal give endeligt grønt lys for.

Laver nye EU- regler for luftsikkerhed

EU kommissionen arbejder i disse uger på at få ændret lovgivningen

omkring droner og luftsikkerhed.

De skal kunne omgå FNs internationale luftsikkerhedsorganisation (ICAO), hvis globale regler ikke tillader droner at flyve i samme luftrum som bemandede luftrum, uden at få tilladelse fra de nationale myndigheder.

De nye Male-droner flyver i samme højde som civil luftfart med passagerfly og er derfor ikke tilladt i dag i EU's lovgivning, da de vil udgøre en stor sikkerhedsrisiko.

EU kommissionen vil have ændret lovgivningen om luftkontrol og sikkerhed, så de militær/civile droner ikke bare kan flyve i de mindre trafikerede luftrum ved EU's ydre grænser, men i hele EU's luftrum.

En måde at ændre en drone til et bemanded fly er ved at indføje en pilot, der dog opererer med en computer på jorden.

Nato opfordrer EU til at købe flere droner

Natos generalsekretær, den danske krigsforbryder Anders Fogh Rasmussen, har gentagne gange opfordret EU og NATO-alliancens europæiske lande til at købe flere droner og militære transport- og tankfly, som led i den militære arbejdsdeling mellem EU og NATO.

Stop Danmarkshistoriens største våbenhandel!

Den største våbenhandel i Danmark nogensinde er på igen. Indkøbet af nye kampfly til mere end 30 milliarder kr. har været udskudt siden 2010. Men man vil have det gennemført som en del af de nugældende forsvarsforlig – og den planlagte handel ventes derfor på plads inden 30. juni 2015.

Vi ser nu en intens konkurrencefase mellem fire flyfabrikanter, der vil levere en afløser til det nuværende F16-fly, som har været brugt i Afghanistan og i Libyen til massive bombardementer med mængder af civile ofre.

Selvom F16-flyene ikke er nogen match for dem, de bliver brugt imod, og der ikke er nogen krigstrussel, der kunne berettige nye kampfly, er både regeringen og blå blok opsat på at bruge enorme

mængder af skatteborgernes penge på den mest avancerede og dødbringende teknologi inden for bombefly, det er til at opdrive.

Regeringen med den ny krigsminister Nikolaj Wammen står på hovedet for at fortælle, at det skaber danske arbejdspladser i massevis.

- SRSF-regeringen vil under den største økonomiske krise siden 1930'erne og i en tid med massive nedskæringer i velfærd gennemføre det største oprustningsprojekt i Danmarkshistorien. Det er grotesk og vanvittigt, siger Dorte Grenaa, talsperson for antikrigsinitiativet Stop Terrorkrigen

- Der er tale om milliarder og atter milliarder, der skal investeres i en fortsat militaristisk og såkaldte aktivistisk udenrigspolitik, der har placeret Danmark i forreste række blandt de krigsforbrydernationer, der indleder ulovlige og folkeretsstridige angrebskrige. Denne våbenhandel vil være en garanti for dansk krigsdeltagelse i mange årtier frem, hvis den gennemføres.

Det er en helt central opgave for antikrigsbevægelsen at få den stoppet og skrottet.

Argumentet om, at våbenindkøbet vil skabe flere tusinde arbejdspladser, afhængigt af kontrakten med flyproducenten, giver Stop Terrorkrigens talsperson ikke noget for:

- Enhver kan sige sig selv at en målrettet offentlig investering af mindst 30 milliarder kroner i f.eks. grøn produktion og velfærd vil skabe langt flere og i enhver forstand langt sikrere arbejdspladser. Der skal investeres i velfærd, ikke i våben. Den danske krigsindustri med Mærsk og Terma i spidsen peger ikke fremad, lyder det.

- Det er ikke hensynet til arbejdspladserne, der tæller ved købsbeslutningen. Regeringen fortier den grund, der ligger i at holde den nære krigsalliance med USA kørende, som for alvor blev gennemført af Fogh-regeringen . Danmark er i forvejen dybt involveret og har postet milliarder i det ekstremt kostbare F35 Joint Strike Fighter-projekt.

- Regeringen og folketingsflertallet fortier også, at EU-medlemsskabet traktatligt forpligter medlemslandene til oprustning, militarisering og modernisering af krigskapaciteten. Indkøbet af nye kampfly er også en måde at opfylde dette på – og reelt en overtrædelse af den danske militære EU-undtagelse, slutter Stop terrorkrigens talsperson.

Kilder:

www.stopterrorkrigen.dk

www.kpnetavisen.dk

www.folkebevaegelsen.dk

www.euobserver.com

Konklusionerne om Sikkerheds- og forsvarspolitik fra EU topmødet dec. 2012

www.consilium.europa.eu/uedocs/cms_data/docs/pressdata/da/ec/134372.pdf

Europaparlamentets resolution av den 12 september 2013 om EU:s militära strukturer: nuläge och framtidsutsikter

www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?type=TA&reference=P7-TA-2013-0381&language=SV&ring=A7-2013-0205

Danmarks samtænkte stabiliserings indsats i verdens brændpunkter

um.dk/da/~/_/media/UM/Danish-site/Documents/Politik-og-diploma-ti/Nyheder_udenrigspolitik/2013/Danmarks%20samtaenkte%20stabiliseringsindsatser%20i%20verdens%20braendpunkter.pdf

ISBN 9788790609078